

ÎNFĂPTUIREA REFORMEI AGRARE DIN 1921 ÎN JUDEȚUL GORJ ȘI LIMITELE EI

de VALERIA FIROIU

Problema centrală în jurul căreia a gravitat atenția tuturor claselor sociale la sfârșitul deceniului al II-lea și începutul celui următor a fost înfăptuirea reformei agrare.

Tate clasele sociale au fost implicate într-un fel sau altul în această problemă, dar proletariatul și burghezia și mai ales țărănimea o doreau înfăptuită. În județul Gorj, deși numărul țăranilor liberi, al moșnenilor, era mult mai mare comparativ cu alte județe 26445 capi de familie moșneni în 1921, față de 8297 în județul Dolj² și 7163 în județul Romanși, ³ suprafața de pământ pe care aceștia o dețineau era de abia 37173 ha 15 ari ceea ce însemna 1 ha 45 ari în medie pe o familie.

Alături de ei însă 8874⁴ familii țărănești erau complet lipsite de pământ. În această situație țăranul era obligat să recurgă la învoiele agricole oneroase, să facă munci ce n-aveau nici o legătură cu agricultura. În câteva sate de munte funcționau cuptoare de var cum este cazul comunei Vălarș unde oficial sînt amintite 5 cuptoare, ⁵ în realitate fiind mai multe. Se practica și cărăușia pentru a-și asigura traiul zilnic. Reforma agrară era o necesitate în județul Gorj unde 35319 capi de familie sînt îndreptățiți la împrăprietărire, ⁶ de aceea se aștepta cu nerăbdare punerea în aplicare a promisiunilor regelui Ferdinand pe cîmpul de luptă din Moldova.

Schimbarea articolului 19 din constituție din 29 iunie 1917 prin care se expropriau pămînturile din Domeniul Coroanei, ale Casei Rurale, ale supușilor statelor străine, absenteiștilor cit și altor persoane morale, publice sau private, ale persoanelor de mîna moartă ⁷ nu rezolva problema țărănească prin cele aproximativ 2 milioane ha pămînt expropriat, de aceea la trei zile după greva muncitorilor tipografi din București,

la 16 decembrie 1918 a fost dat decretul de expropriere a marii proprietăți și la 2 aprilie 1920 decretul 1407 prin care se prevedeau împrumutările țărănilor cu pământul expropriat. Erau îndreptățiți la împrumutări: văduvele cu orfani, invalizii cu copii și fără avere, văduvele fără avere grație invers proporțională cu numărul copiilor și averea, invalizii ce și-au făcut datoria, cei ce nu aveau de loc pământ și vite, cei care au pământ și vite.⁸ În vederea aplicării decretului de împrumutări, la 30 aprilie s-a decretat constituirea comitetelor de împrumutări locale.⁹ Din aceste comitete făceau parte: primarul, preotul, învățătorul, dirigintele, perceptorul sau agentul și trei săteni delegați. În județul Gorj împrumutările a fost amânate până în toamnă.

Moșierii din județ au încercat prin diverse modalități să împiedice exproprierea și împrumutările țărănilor sau vindeau pământul la prețuri foarte ridicate. Moșierul Titu Alexandrescu din comuna Cărbunestii a încercat înființarea celei de-a doua obștii în satul vecin. În cazul în care ar fi fost două obștii s-ar fi iscat concurență privind prețul pământului. În urma deselor sesizări făcute de prima obște Consilieratului Agricol al județului Gorj, cea de-a doua obște a fost desființată.¹⁰

În 10 februarie 1920, Consilieratul Agricol este informat că boierul Stefan Săftoiu din comuna Mușetești a încercat să-și vîndă moșia țărănilor din satul Larga, sat de țărani olăcași la prețul de 1200 lei pogonul într-o vreme cînd țaranul primea pentru o zi de muncă cu brațele 10-15 lei și cînd pentru județul Gorj se hotărăște oficial pentru vinderea moșiilor expropriate un preț între 600 și 1300 lei¹¹ în funcție de categoria de pământ. Ori pământul moșierului Săftoiu intră în categoria cu cea mai mică productivitate la ha. A fost nevoie de intervenția hotărîită a Consilieratului Agricol, la sesizarea țărănilor din Mușetești pentru ca moșia respectivă să fie expropriată și vîndută la prețul de 600 lei ha.

Datorită luptei hotărîite a țărănilor gorjeni în 12 comune din județ între care comunele Stănești, Vălași, Poiana Seciuri, pământul expropriat prin decretul din 16 decembrie 1918, a fost împărțit țărănilor pînă la 20 decembrie 1920. Problema împrumutării a rămas însă deschisă din cauza lipsei de pământ și în 1930 se mai întîlnesc țărani din aceste comune cu drept de împrumutări dar neîmprumutări.

În 1920 s-a dat ordinul 17414 prin care se prevedea ca în cazul în care nu s-au împrumutat toți țărăni din județ,

aceștia să poată fi colonizați în județele limitrofe cu proprietate, sau în alte județe care ar dispune de suprafețe disponibile.¹²

Pentru ca țărănimea săracă să poată plăti bucata de pământ cu care a fost împrorietărită, pentru a cumpăra semințe și inventar agricol în județul Gorj a fost subscrisă suma de 144500 lei din partea statului. Dacă acceptăm prețul pământului la 1000 lei preț mediu constatăm că abia 144 ha se pot cumpăra cu această sumă. Cu ce se mai pot cumpăra vite și inventar ?

Împrorietăritărea va continua și în anii viitori mai ales după definitivarea întregii legislații cu privire la reformă din 17 iulie 1921 pentru Oltenia, Muntenia, Moldova și Dobrogea, iar la 30 iulie 1921 pentru Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Bucovina. Legea definitivă pentru reforma agrară în Basarabia a fost dată încă din 13 martie 1920.¹³ Deși în județul Gorj este anunțată ca încheiată reforma agrară, încă din 1921, apoi în 1926, definitivarea ei nu se face nici în 1930. După raportul Consilieratului Agricol Gorj către Directorul general al Ministerului Agriculturii „Împrorietăritărea pentru județul Gorj fiind definitiv încheiată, acest tablou reprezintă adevărata expresie asupra studiului împrorietăritărilor,¹⁴ să urmărim și noi împrorietăritărilor în acest județ. În comuna Albeni au fost expropriate 11,25 ha. Din acestea 5,5 ha au fost distribuite la 4 țărani, restul rămânând rezervă statului. În comuna Brătuia au fost expropriate și distribuite la 47 de țărani 45 ha.¹⁵ În comuna Ștefănești 16 țărani au primit 31 ha,¹⁶ în comuna Bălești 23 țărani au primit 16 ha,¹⁷ în satul Ursăței 44 locuitori au primit 75 ha.¹⁸ În 1922 după revizuirea tabelelor de împrorietăritărire în 13 comune, 1034 familii țărănești au rămas împrorietărite cu suprafața de 1500 ha.¹⁹ În 1926 în comuna Lelești au fost împrorietărităriți 53 țărani cu 44 ha cu valoarea de 43360 lei către stat și 9680 lei spese de măsurătoare. Lista ar putea continua dar cred că sînt suficiente date pentru a scoate în evidență „adevărata expresie asupra studiului împrorietăritărilor în județul Gorj”.

Deși se prevedea în legile de reformă că trebuie să fie expropriate moșiile ce depășesc 100 ha pământ arabil, excepțind terenurile irigate artificial, plantațiile de pomi fructiferi și viță de vie, terenurile nisipoase, rîpele etc., multe moșii au și după expropriere suprafețe mai mari, iar unii proprietari

își refac moșiile prin vânzările ulterioare. Aș exemplifica prin următoarele: În comuna Vădeni, suprafața proprietății moșiei este de 2183 ha 7000 m² din care 736 ha 10 m² rămâne nesupusă exproprierii. Din suprafața supusă exproprierii 586 ha 4550 m² reprezintă pământul arabil, 627 ha 900 m² izloz, 240 ha 9500 m² fîn și 6 ha 3900 m² grădină de zarzavat.²⁰ În comuna Vladimir moșia moșierului Gârbea are o suprafață de 249 ha 9830 m², din aceasta abia 14 ha 7200 m² sînt expropriate.²¹ În comuna Săulești proprietara Eufrosina Florescu își anunța vânzarea moșiei în 1923, moșie compusă din două trupuri, trupul Ruschi de 320 ha 8200 m² și trupul Rotărești de 152 ha 560 m² la prețul de 3 6650 000 lei, deci la 7700 lei ha și condiția ca, cumpărătorul „este obligat a preda în gara Bărbătești proprietarei, 30 vagoane lemne de foc”.²² Pe lângă prețul de aproape 6 ori decît prețul oficial la care se vindeau moșiile în Gorj mai punea și condiții și aceasta pentru că moșia nu fusese expropriată de stat la timpul potrivit.

O altă limită a reformei agrare a fost aceea că s-au repartizat suprafețe, chiar ferme model foarte mici în comparație cu nevoile țăranilor. Aceste suprafețe oscilează între 0,5 ha și 3 ha. Astfel în comunele Roșia-Jiu, Roșia de Sus, Bobu, Vădeni, Benghești, Magheresti s-a stabilit ca locurile de împroprietărire să fie de 3 ha,²³ în comunele Fărcăsești, Peșteana, Plopșoru, Borăscu, Raci să fie de 2,5 ha,²⁴ în comunele Ceauru, Roșia de Amaradia, Andreești, Frumușei, Logrești-Moșteni, Bițeni, Urdari de Sus, Glodeni, Scoarța, Pojogeni 2 ha,²⁵ în Bălești 55 țărani primesc 42,5 ha,²⁶ în Brătuița 42 țărani primesc 39,5 ha,²⁷ în Iași 93 țărani primesc 91 ha,²⁸ în comuna Șasa 27 țărani sînt împroprietăriți cu 22 ha,²⁹ iar în comuna Vădari unde n-au existat moșii de expropriat se împroprietăresc 54 de locuitori cu cîte 0,5 ha fiecare.

De multe ori aceste loturi tip hotărîte nu sînt respectate. În comuna Roșia de Sus deși se hotărăște un lot de 3 ha ținînd seama de productivitatea redusă a solului, 67 țărani au primit 64 ha 67 ari,³⁰ în comuna Raci lotul de 2,5 ha dar 31 țărani primesc 32,5 ha. Abuzuri se comit și cu ocazia înscrierii pe tabelele de împroprietărire și cu ocazia revizuirii acestora. În acest sens relatează văduvele de război Susana Gr. Păducioiu și Maria A.C. Popescu în octombrie 1922 că deși au 3 și respectiv 5 copii și n-au de loc pământ, n-au primit cu ocazia împroprietăririi nici o palmă de pământ în timp ce

pe lotul demonstrativ „au fost împrăprietăriți unii ce mai aveau 8-12 pogoane”.³¹ În comuna Bengești un grup de țărani cer și în octombrie 1922 pământ „cu lacrimi în ochi, vă rugăm ca acest pământ (80 ha) să ni se dea nouă care avem acest drept și cât de curînd ; începînd cu semănăturile de toamnă. Toți acești țărani nu avem de loc pământ decît casa de locuit și nu ne putem cîștiga hrana pentru noi și pentru copii”.³²

Văduvele de război din comuna Ceauru, Elena I. Anițoiu cu 3 copii, Catalina D. Anițoiu cu 2 copii, Rucsanda N. Măgdoi cu 4 copii, Anița D. Popescu cu 2 copii, Dumitru I. Buzuloiu cu 3 copii, Rucsanda Gh. Stoichițoiu cu 6 copii n-au fost trecute pe tabelele de împrăprietărire,³³ deși decretul prevedea în ordine prioritară văduvele cu orfani.

Locuitorul C. Dobre din comuna Budieni se plînge primului ministru în 1923 că deși are 7 copii și a primit 1 ha de pământ cu ocazia împrăprietării, i s-a luat spre a-l da altora care au mai mult pământ.³⁴ În aceeași comună văduva de război Floarea Preda cu 3 copii se plînge Consilieratului Agricol al județului Gorj că „la prima împrăprietărire mi s-a dat un ha de pământ pe care l-am stăpînit 2 ani... După 2 ani au zis cei de la primărie că s-a contramandat ordinul de a mai avea văduvele de război drept de împrăprietărire și l-a dat la cei ce au cum a spus domnul primar”.³⁵ Aceeași situație este și în comuna Urdari.³⁶ Institutorul de băieți de la Școala generală nr. 2 Tîrgu-Jiu sesizează în 1923 abuzurile primăriei din Topești „Ion Zglobiu, criminal de război și dezertor a fost împrăprietărit în timp ce văduve de război și veterani fără pământ, orfani, nu au să întoarcă o glie măcar”.³⁷ Și în comuna Vălarî s-au omis de pe tabelul de împrăprietărire invalidul de război Ion Dabelea și văduva de război Lîncea I.C. Cîrciu și a fost trecut preotul Constantin Popescu.³⁸ Lista ar putea continua. Am să închei totuși cu petiția mobilizațiilor din comuna Iași, satul Romanesti „vedem că promisiunile date pe cîmpul de luptă au rămas nimic, deoarece noi nu avem o palmă de pământ pentru a ne agonisi hrana noastră și a copiilor noștri și stăm în așteptare pînă astăzi cînd vedem că noi sîntem nedreptățiți în timp ce alții n-au fost niciodată pe front au pământ al lor propriu și primesc și cu ocazia împrăprietărilor”.³⁹

Țăranii se plîng de asemenea că operatorii topometri, inginerii agronomi comit o serie de abuzuri cu ocazia măsurării loturilor. Astfel cetățeanul Pantelimon Paraschivu din comuna Topești reclamă abuzurile comise de agronomul Florea Iones-

cu din plasa Brădiceni,⁴⁰ Constantin Vodislav din comuna Bòbu se plînge că în 3 august 1923 operatorul topometru nu respectă legea în ceea ce privește parcelarea terenului,⁴¹ sătenii din Vădeni fac contestație împotriva măsurătorilor de cadastru,⁴² la fel fac cei din Turcinești.⁴³

Gheorghe Iliescu din comuna Glodeni se plînge că i s-au luat cu ocazia măsurătorii de cadastru 1,5 ha; aceeași sesizare o face și un grup de săteni din aceeași comună.⁴⁴ Mulți țărani sînt împroprietăriți cu loturi la distanțe mari de casele lor, așa cum sînt țărani din comuna Vădari ce primesc pămînt pe porțiunea de teren numită Peretul Mare și Peretul Mic și Capul Dealului.⁴⁵ Invalidul de război Ion Turnescu din comuna Polovragi este împroprietărit în Sîrbesti.⁴⁶

Sînt și situații în care țărani sînt trimiși în colonizare în afara județului așa cum se procedează cu invalizii de război Dumitru Cumpănașu și Constantin Bobeică din comuna Frumușei care se plîng în 1923 Ministrului de război⁴⁷ și cum se plînge văduva de război Maria I.C. Purec din Celei care are 3 copii dintre care unul este elev la Gimnaziul „Tudor Vladimirescu” din Tîrgu-Jiu. Grigore Cioată din Godinești în disperarea sa că a rămas fără pămînt „întrucît la moșia expropriată am devenit la număr înaintat și nu a fost pămînt de ajuns ca să pot beneficia și eu în localitate. Subsemnatul sînt dintre cei mobilizați din Moldova după terminarea războiului⁴⁸ cere să fie împroprietărit în colonizare în Dobrogea Nouă”.

O altă limită a reformei agrare constă în faptul că nu se repartizează terenuri pentru izlazuri comunale pentru toate comunele, deși țărani aveau acută nevoie de ele, ceea ce face ca și în 1933 din totalul de 149 comune cite are Gorjul numai 85 să posede izlazuri în total avînd 10963 ha 1266 m².⁴⁹

În ceea ce privește titlurile de proprietate acestea nu se eliberează decît după ce țărani achită în întregime suma datorată pentru pămîntul cu care sînt împroprietăriți ceea ce a adus mari prejudicii gospodăriilor țărănești. Și pentru că țărani nu au bani se împrumută la cămători cu dobînz de 60% anual iar atunci cînd se împrumută și la bănci acestea percep dobînz de 9–12% sau chiar 14% lunar.⁵⁰ Deoarece pînă la plata integrală a pămîntului țărani primesc acest pămînt în arendă contra unei sume plătite cu dobîndă anuală se ajunge la sume de-a dreptul colosale cu care țărani își plătesc aceste pămînturi.

Deși prețul oficial al pămîntului este stabilit între 600 și 1300 lei, de multe ori, tot oficial, se percep sume ce depășesc

cu mult maximul prevăzut. Este cazul comunei Lelești care a plătit pînă în februarie 1922 suma de 90 000 lei valoare către stat și 11 000 lei cheltuieli de măsurătoare pentru 50 ha izlaz comunal,⁵¹ al comunei Vădeni ai cărei țărani sînt impuși prin decizia Curții de Apel din Craiova, în 1921 să plătească suma de 2 400 lei pentru pămîntul cultivabil și 1 400 lei pentru pămîntul de pe Dealul Bătrîn pentru fiecare ha,⁵² al comunei Polovragi ce plătește 224 800 lei valoare către stat și 12 364 lei cheltuieli de măsurătoare pentru 562 ha de izlaz comunal.⁵³ Chiar media de 1000 lei ha mi se pare mult în condițiile în care ziua de lucru a țăranilor era de 10–15 lei, iar prețurile produselor agricole erau foarte mici.

Țăranii au făcut eforturi foarte mari pentru a plăti sumele datorate pentru pămînt din dorința de a-l primi în folosință și pentru a primi titlul de proprietate. Dar deși sumele au fost achitate, nu toți țăranii au primit aceste titluri la timp. Astfel în camuna Andreești deși țăranii au plătit întreaga sumă pînă în 1923 numai 14 din 31 au primit titlurile, în comuna Turceni numai 34 din 76, în Brătuița 13 din 42, în Vierșani numai 26 din 30, Bibești 2 din 4, Vladimîr 96 din 173, Valea lui Ciine 40 din 78.⁵⁴ Sînt puține comunele în care țăranii au primit titlul de proprietate odată cu achitarea pămîntului. În comuna Celeiu 23 țărani au achitat pămîntul și au primit și titlul de proprietate, de asemenea în Zorlești, Școarța, Dobîța, Bârsești.⁵⁵

Dacă facem un bilanț al împrumuturilor o să constatăm că deși în Gorj nu sînt moșii mai mari de 500 ha, 42 moșieri dețin între 100 și 500 ha, 755 proprietari au între 10 și 100 ha, 4142 între 5–10 ha, iar țăranii ce stăpînesc între 0–5 ha sînt în număr de 66484. Făcînd o comparație, în 1921 în Gorj țăranii ce dețineau de la 0 la 5 ha erau în număr de 37319 iar în 1925, 66484 deci aproape s-au dublat. E adevărat că se formează multe gospodării țărănești dar adevărații beneficiari ai reformei agrare nu sînt țăranii săraci, ci chiaburii satelor, diverși funcționari care n-aveau tangență cu agricultura, preoții satelor. Reforma agrară din 1917–1921 n-a desființat relațiile feudale de producție deși le-au diminuat. S-au menținut dijma la tarla, rufeturile, arenda. Partidul Conservator a dispărut de pe arena vieții politice, s-au expropriat 6000 000 ha pămînt, ceea ce a însemnat reducerea puterii economice a moșierimii. A crescut puterea economică a burgheziei și prestigiul acesteia deoarece reforma agrară a fost îndeplinită sub conducerea sa.

Prin reforma agrară s-au format multe gospodării țărănești și s-a întărit puterea economică a chiaburimii ceea ce a permis formarea unei mai largi piețe de desfacere a produselor industriale și pătrunderea pe scară mai întinsă a capitalismului în agricultură.

În al treilea deceniu al secolului nostru România se afla în faza de desăvârșire a revoluției burghezo-democratice așa cum corect afirmă Congresul al V-lea al P.C.R. din 1931.

Una din sarcinile revoluției burghezo-democratice în România a fost desființarea relațiilor de producție feudale prin înfăptuirea reformei agrare. Dar regimul burghezo-moșieresc cu toate măsurile luate în favoarea țărănimii prin exproprierea unei părți importante a pământurilor moșierești, prin împroprietărirea țăranilor n-a rezolvat această sarcină.

Nici nu era posibil atita timp cât burghezia coalizase cu moșierimea împărțindu-și puterea, iar ulterior s-a mulțumit doar să limiteze puterea economică și politică a acesteia nu s-o desființeze. Această sarcină a revenit clasei muncitoare și partidului său de clasă, P.C.R.

După insurecția națională armată, antifascistă și antiimperialistă din august 1944, în timpul revoluției de eliberare națională și socială, guvernul muncitoresc țărănesc condus de Dr. Petru Groza a făcut posibilă înfăptuirea reformei agrare democratice de la 23 martie 1945.

Cu toate că pământul și inventarul agricol cu care au fost împroprietăriți țăranii au fost gratuite, reforma a desființat relațiile feudale, problema țărănească n-a fost încă rezolvată. Suprafața agricolă a României de 15 milioane ha din care numai 9,8 milioane ha pământ arabil nu permite obținerea și asigurarea produselor agroalimentare necesare populației țării, materia primă necesară industriei ușoare, a piețării și alimentare decât în condițiile socializării agriculturii, ce s-a înfăptuit între anii 1949-1962.

Țărănimea, în urma lichidării micii proprietăți particulare, fărâmițate, a cooperativizării agriculturii și creării marii proprietăți socialiste, a devenit o clasă nouă, proprietară, producătoare și beneficiară în acelaș timp. Ea ocupă un loc important în producerea de bunuri materiale, în dezvoltarea economică a țării în opera de făurire a socialismului și comunismului în patria noastră.

- 1 Arhivele statului Tîrgu-Jiu, fila 29.
- 2 Documente privind problema țărănească din Oltenia în primele două decenii ale veacului al XX-lea, vol. 1, Ed. Academiei R.S.R., Craiova, 1967, pag. 351, 354, 355.
- 3 Ars. Stat. Tg.-Jiu, dosar 10/1921, fila 69.
- 4 Idem.
- 5 Anuarul SOCEC al României Mari, vol. 11, 1923—1924, pag. 371.
- 6 Dosar, 10/1921, fila 69.
- 7 C.C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, Istoria românilor din cele mai vechi timpuri, Ed. Albatros, 1975, pg. 699.
- 8 Arh. St. Tg.-Jiu, dosar 19/1920.
- 9 Arh. St. Tg.-Jiu, dosar 26/1920.
- 10 Idem.
- 11 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 19/1920.
- 12 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 17/1920.
- 13 Vasile Bogza, Criza agrară în România între cele două războaie mondiale, Ed. Academiei R.S.R. 1975, pg. 64.
- 14 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 41/1921.
- 15 Idem, fila 3.
- 16 Idem.
- 17 Idem, dosar 75/1921—1926, fila 26.
- 18 Idem, dosar 70/1921—1938.
- 19 Idem, dosar 10/1922, fila 481.
- 20 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 116/1919—1929, fila 6.
- 21 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 113/1919—1925, fila 8.
- 22 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 32/1923, fila 65.
- 23 Arhv. St. Tg.-Jiu, dosar 8/1921, filele 2, 7, 12, 15, 17.
- 25 Idem, filele 3, 5, 14.
- 26 Dosar 74/1922—1936, fila 717.
- 27 Dosar 10/1922, fila 441.
- 29 Dosar 110/1919—1938, fila 2.
- 28 Idem, fila 481.
- 30 Dosar 102/1922—1939, fila 15.
- 31 Dosar 10/1922, fila 343.
- 32 Idem, fila 34.
- 33 Dosar 31/1923, filele 39, 40, 45.
- 34, 35 Dosar 32/1923, filele 40 și 42.
- 36 Dosar 10/1922, fila 709.
- 37 Dosar 29/fila 23.
- 38 Dosar 4/1922, fila 45.
- 39 Dosar 32/1923, fila 36.
- 40 Idem, fila 95.

- 4¹ Idem, fila 531.
- 4² Dosar 116/1919—1929, fila 207.
- 4³ Idem, fila 222.,
- 4⁴ Dosar 10/1928.
- 4⁵ Dosar 31/1923, fila 721.
- 4⁶ Dosar 10/1922, fila 19.
- 4⁷ Dosar 31/1923, fila 197.
- 4⁸ Idem, fila 19.
- 4⁹ Dosar/1922—1936, fila 33.;
- 5⁰ Gh. Stanciu, Aspecte ale pauperizării țărănimii muncitoare între cele două războaie mondiale, în Probleme economice nr. 5/1959, pg. 88.
- 5¹ Dosar 69/1922-1929, fila 29.
- 5² Dosar 116/1919—1929, fila 162.
- 5³ Dosar 74/1922—1936, fila 59.
- 5⁴, 5⁵ Dosar 51/1923, fila 7.